

Dārgā Rīgas Valsts vācu ģimnāzija!

Tu vairs neesi savās telpās. Tu esi pārcēlusies pie skolēniem uz mājām. Man pietrūkst Tevi redzēt skolas telpās. Es jūtos vientuļš.

Tavos gaitēnos vēl nesen bija ~~tik daudz ievainoto~~ tik daudz cilvēku. Vai Tavas telpas jau ir atpūtušās no jaunajiem skolēniem? Man viņu ~~nomākība~~ entuziasms vienmēr uzmundrināja. Viņi no manis bieži nobijās. Tas bija tik smieklīgi! Mans mīļākais skolēns bija Jānis Stradiņš- vienmēr tik aizrautīgs!

Man Tevis pietrūkst, skola, kur ~~nomiru~~ var satikt savus draugus un ~~moeities~~ mācīties jaunas zināšanas. Īpaši man patika fizikas skolotāja J.Vēvera interesantie fizikas eksperimenti.

Man ~~riebjas~~ pietrūkst Tavu joku.

Jūtos vientuļa Tavās ~~šaurajās~~ plašajās telpās ar lielajiem logiem, no kuriem nāk ~~aukstums~~ siltums un gaisma. Skolas vizuālās mākslas grīda vēl nesen tika mazgāta no ~~asinīm~~ nopilējušām krāsām. Tagad mani izklaidē tikai sargs un apkopējas, bet viņi ir tik garlaicīgi, jo mani nemaz neredz. Esmu jau no garlaicības visiem cilvēkiem skolas muzeja fotogrāfijās sazīmējis ūsiņas! Arī Lācis klīst pa skolu, meklēdams vācu valodas skolotājus, jo neprot latviski paprasīt medu.

Diemžēl šogad Tev nesanāks dzirdēt Tēvzemes nedēļas dziesmas, kuras skolēni ar tādām ~~tukšām~~ priecīgām acīm dzied. Tik daudzi pasākumi un tradīcijas šogad nenotika un ~~nenotiks~~....

Ar nepacietību gaidu mūsu atkal satikšanos!

Ar mīlestību

Skolas spoks

2020.gada 5.novembra pusnaktī uz torņa jumta

(Bet patiesībā Elza Spunde, 11.a klase.)

Vēstule manai skolai.

Nē. Mani nepiespiedīs atnākt. Es atnākšu pats. Uz tikšanos ar Tevi.

Es domāju, ka Tevi pazīstu. Tu biji garlaicīga un pasīva, un impulsīva, un neapbrīcināma, un... Tev ir tik daudz seju, tik daudz masku. Es Tevi nepazīnu. Man likās, Tu mājo burzmā, starpbrīžu troksnī un skriešanā, bet reizē arī statistiskajos grāmatu plauktos un nemainīgajās formulu lapās. Tu man nerādīji sevi kailu, īstu. Bet vai es meklēju?

Es atnācu. Skan klusums un tumsa. Tā esi Tu? Varbūt jāpāriet uz Jūs, jo es nezinu, ar ko esmu atnācis uz tikšanos. Tu neatbildēji.

Es Tevi iepazīnu klusumā, kad dzirdu tikai savus soļus tukšā, tumšā gaitenī, kad apkopējas jau aizgājušas mājās, kad skan vēl tikai radio uz snaudošā naktsarga galda. Tu, protams, esi arī burzmā, troksnī, grāmatās un vēl, bet es gribu Tevi pazīt tādu kā tagad. Kad esi kaila, tikai plandošā nakts palagā ietinusies, norasojušiem, mitriem logiem. Kad esi tērpusies klusumā un krēslā.

Es jautāju sev, vai esmu īsts ar Tevi. Es slēpjos? Tu man atklājies, bet es bikli turu sev priekšā masku, kas neļauj Tev mani saskatīt.

Kad tikāties, es pārāk daudz runāju. Tukšus un liekulīgus, saldus vārdus, lai tikai Tev izpatiktu. Es slēpos. Tagad es zinu, ka ar Tevi ir tikai jāklusē. Jānovelk maskas, jāizgērbjas un jāklusē.

Es to iemācījos - izgērbties Tavā priekšā, novilkt visu, klusēt un klausīties mūsu klusēšanas simfoniju. Nomirt.

Jā, es Tevī nomirstu. Lai dzīvotu. Katru mazo reizi, kad nomirstu, kad Tu mani pieveic, es atkal dzimstu. Nāve, augšāmcelšanās un dzīvība, un nāve, un celšanās, un...

Tagad es Tevi pazīstu. Vai pazīstu?

Samuels Ozoliņš, 10.vi klase

Dārgā Rīgas Valsts vācu ģimnāzija,

vai arī labāk būtu Āgenskalna ģimnāzija vai pat Zentas Ozolas 5. vidusskola? Zem cik vēl vārdiem Tu slēp savu patieso būtību? Ko patiesi Tu slēp aiz sava dažreiz kuplā kažoka? Vai savu bāli košo ķieģeļa sienu, aiz kuras slēpjas desmitiem gadu seni čuksti un noslēpumi? Vai savus pagātnes rēģus, kas ik pa brīdim nolemj laist vaļā savas asaras, kuras sakrājušās pa drēgnajām un vientuļajām rudens dienām? Vai arī Tu centies pasargāt šos vietējos Rīgas bērņus un tīņus, kuri pat nav Tavējie, bet joprojām tie ikdienu apciemo Tevi, jo tie zina, ka Tu patiesi parūpēsies par viņiem?

Lai gan nepazīstu Tevi tik ilgi, cik es vēlētos, atzīstu, ka Tu man esi sniegusi kaut ko tādu, ko biju meklējis lielu daļu sava mūža. Tu man esi sniegusi pajumti, kur es patiesi jūtos brīvs, kur es patiesi jūtos kā mājās, kur es patiesi varu dzīvot, nevis eksistēt. Lai gan pašreizējo apstākļu dēļ mēs nespējam tikties, es ceru- drīz šis nemiers pasaulē rimsies un mēs atkal spēsim būt kopā ar tevi. Vietā, kur esmu sastapies ar cilvēkiem, kuriem nav nekādu aizspriedumu vai pārmetumu, tikai pretimnākšana un siltums, vieta ,kura vienmēr paliks manā sirdī - vieta tavā azotē.

Tava vēsture mani patiesi apbur. Kam tik Tu neesi gājusi cauri, lai spētu pastāvēt. Visas reizes, kad mainīji savu vārdu, visas reizes, kad mainīji savu dzīvesvietu, bet nekad Tu neesi mainījusi savu dvēseli un garu. Tu esi kļuvusi vecāka, bet tomēr skaistāka, nekā Tu biji agrāk. Vienmēr tik kopta un netraucēta. Nespēju iedomāties, cik smaga būs mūsu šķiršanās, kad Tu paliksi turpat, šajā klusajā Rīgas nostūrī, bet es došos tālāk savos ceļos. Tikai, lūdzu, apzinies, ka tu viena nekad nepaliksi, nāks jaunas atvases, un tās pašas arī pie tevis izaugs, tomēr arī dosies prom, radot nebeidzamu ciklu. Tomēr viena Tu nekad nepaliksi, un es un visi pārējie Tavi appumpurotie atzarojumi vienmēr būs pateicīgi par visu, ko esi mums sniegusi. Apsolu, ka, katru reizi atminoties mūsu laiku kopā, neapzināti pasmaidīšu un aizdomāšos, cik labi bija tad ar Tevi Rīgas Valsts vācu ģimnāzijā.

Ar mīlestību

sens paziņa - Markuss Austrups 12.c klase